

Fővárosi Törvényszék ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG
Katonai Tanácsa

Budapest II.
Fő u. 70-78.
1027

Ügyszám: IV / 7 5 0 - 0 / 2019	
Érkezett: 2019 ÁPR 30.	
Példány: 1	Kezelőiroda:
Melléklet: 12 db	lu

Papír alandó levél

A FŐVÁROSI TÖRVÉNYSZÉK
KATONAI TANÁCSA
potác 1.
2018 ÁPR 25.
Nyt. szám: 42 KB. 587 / 2015
Mell. lapszáma: 1 + 1288

Tisztelt Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa!

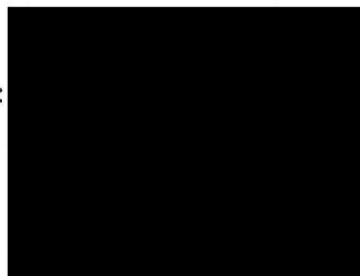
Alulírott, [redacted] r. őrnagy a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa előtt 6.Kbf.103/2016/11. szám alatt [redacted] l. r. vádlott és [redacted] vádlottal szemben folyamatban volt büntető ügyben továbbá a Kúria Bpkf.I. 7/2018/2. számú végzésével szemben a törvényes határidőn belül az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény 53. §-ának (2) bekezdése alapján

alkotmányjogi panasz

iránti indítványt terjesztek elő és kérem, hogy annak elbírálása érdekében az iratokat Magyarország Alkotmánybíróságához felterjeszteni szíveskedjen.

Kelt: Komárom, 2018. április 22.

Tisztelettel:

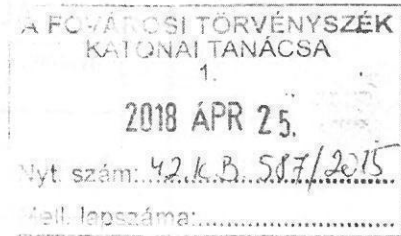

Melléklet: - alkotmányjogi panasz (10 oldal)

Magyarország Alkotmánybírósága

Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa útján

Budapest

Igen Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott, [REDACTED] a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa előtt 6.Kbf.103/2016. szám alatt ellenem, mint I r. vádlottal szemben folytatott ügyben Magyarország Alaptörvénye XXVIII. cikkének (1) és (7) bekezdései megsértése miatt, az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (Abtv.) 27. §-ában írtak alapján az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő:

Kérem, hogy az Igen Tisztelt Alkotmánybíróság a Fővárosi Ítéltábla 6. Kbf. 103/2016/11. számú ítéletét, továbbá a Kúria Bpkf.I. 7/2018/2. számú végzését az Abtv. 43. §-ának (1) bekezdése alapján semmisítse meg, mert az eljárás és a megsemmisíteni kért határozat a tisztességes eljáráshoz való jogomat, valamint a jogorvoslathoz való jogomat megsértette, emiat tévesen mondtak ki bűnösnek hivatali visszaélés büntetében és hivatalos személy által elkövetett közokirat-hamisítás büntetése, valamint tévesen, a büntető anyagi jog szabályainak megsértésével részesítettek megrovásban.

I n d o k o l á s

A jogorvoslathoz való jog megsértése vonatkozásában:

Magyarország Alaptörvénye XXVIII. cikkének (7) bekezdése biztosítja a jogorvoslathoz való jogot, melyet a büntetőeljárásban részben a Be. 386. §-ának (1) bekezdése a következők szerint konkretizál:

„386. § (1) A másodfokú bíróság ítélete ellen fellebbezésnek van helye a harmadfokú bírósághoz, ha a másodfokú bíróság a büntetőjog szabályainak megsértésével

a) olyan vádlott bűnösségét állapította meg, illetőleg olyan vádlott kényszergyógykezelését rendelte el, akit az első fokú bíróság felmentett, vagy vele szemben az eljárást megszüntette,

b) olyan cselekmény miatt állapította meg a vádlott bűnösségét, amelyről az első fokú bíróság nem rendelkezett.”

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa 42 (II.) Kb. 587/2015/25. sorszámú ítéletével bűnösnek mondott ki jelentési kötelezettség megszegésének vétségében és előjárói intézkedés elmulasztásának vétségében, ezért megrovásban részesített.

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa ugyanezen elsőfokú ítéletének B./ pontjában a következők szerint rendelkezett:

„Ugyanakkor a [REDACTED] őrnagy I. rendű vádlottal szemben felbujtóként elkövetett közokirat-hamisítás büntette (Btk. 2. § (2) bekezdés, Btk. 14. § (2) bekezdés, Btk. 343. § (1) bekezdés c/ pont) miatt indult büntetőeljárást megszünteti.”

Ezt követően a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa 6.Kbf.103/2016/11. sorszámú, másodfokú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és a következőket állapította meg:

„[REDACTED] ndőr őrnagy I. r. vádlott cselekményeit hivatali visszaélés büntettének [1978. évi IV. törvény 225. §] és bűnsegédként hivatalos személy által elkövetett közokirat-hamisítás büntettének [1978. évi IV. törvény 275. § (1) bekezdés b) pont] minősíti.

[REDACTED] ndőr őrnagy I. r. vádlottal szemben a felbujtóként elkövetett közokirat-hamisítás büntette miatt indult büntetőeljárást megszüntető rendelkezést mellőzi.”

Fentiekből egyértelműen megállapítható, hogy míg az elsőfokú bíróság a közokirat-hamisítás büntette miatt indult büntetőeljárást megszüntette, addig a másodfokú bíróság közokirat-hamisítás büntettében bűnösnek mondott ki. Ebben az esetben pedig a Be. 386. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján a harmadfokú bírósághoz fellebbezésnek van helye.

Ezen túlmenően az elsőfokú bíróság hivatali visszaélés büntettében egyáltalán nem állapította meg bűnösségemet, csak két, mulasztással megvalósítható vétségben marasztalt el.

A két, csak mulasztással elkövethető katonai vétség történeti tényállása szükségképpen más, mint a csak aktív magatartással megvalósítható hivatali visszaélés és közokirat-hamisítás büntettének tényállása. Az elsőfokú bíróság ugyanis teljesen más magatartást értékelt jelentési kötelezettség elmulasztásának, mint amit az Ítéltábla hivatali visszaélésnek minősített:

A jelentési kötelezettség elmulasztása megállapításának alapja kizárólag az volt, hogy a felettes szervet nem tájékoztattam (természetesen nem is kellett volna), a hivatali visszaélést pedig azzal követtem el - álláspontjuk szerint - hogy a sértett jogtalan előnszerzése érdekében, soron kívüli, a Be-vel és más jogszabállyal ellentétes eljárással vettem át és adtam ki az elkövetés tárgyát (a Be. nem tartalmaz határidőt a kiadásra, így a „soron kívüliség” sem lehet jogtalan előny). Az egyik – el nem követett – bűncselekmény ún. „tisztá mulasztásos bűncselekmény”, míg a másik – el nem követett – bűncselekmény aktív magatartás. Véleményem szerint könnyen belátható, hogy két teljesen különböző történeti tényállásról és két teljesen különböző bűncselekményről van szó.

Az előjárói intézkedés elmulasztásának büntetőjogilag releváns történeti tényállása kizárólag az volt, hogy az alárendeltem bűncselekményt követett el, de nem intézkedtem, mert a törvényi tényállás szerint az követi el ezen bűncselekményt, aki előjárói kötelességét megszegve az alárendelt bűncselekményének megakadályozásához szükséges intézkedést elmulasztja. Egyértelmű tehát, hogy az elkövetési magatartás nem az alárendelt bűnelkövetésénél való jelenlét, hanem – kizárólag - az intézkedés elmulasztása. (Csak megjegyzem, hogy ilyen mulasztást a vádirat nem rótt terhemre, egyértelmű tehát a vádon való túlterjeszkedés.) Az előcselekmény nem a jelenlét, hanem a más – az alárendelt által – elkövetett önálló bűncselekmény. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás lényege nem az, hogy jelen voltam, hanem hogy nem intézkedtem.

Az alárendelt bűnelkövetésénél való jelenlétet a Btk. meg sem említi, mint feltételt, mégpedig nyilvánvalóan azért nem, mert az már maga is a bűnsegély lehetne. A közokirat-hamisítást az Ítéltábla szerint mint pszichikai bűnsegéd követtem el, éppen a szándékerősítő jelenléttel (ítélet 9. oldal 2. bekezdés). Itt tehát már a jelenlét, mint aktív magatartás lép előtérbe.

Fentiekből megállapítható, hogy a másodfokú bíróság által megállapított két bűncselekmény történeti tényállása távolról sem esik egybe az elsőfokú bíróság által megállapított két bűncselekménnyel, ami a Be. 386. §-a (1) bekezdésének b) pontjában nevesített önálló jogorvoslati ok.

Egyértelmű tehát, hogy a Fővárosi Törvényszék és a Fővárosi Ítéltábla más-más körülményeket minősített relevánsnak, más-más tényállás alapján látta megállapíthatónak bűnösségemet és eltérő bűncselekményeket is állapított meg. Ezek a bűncselekmények mind természetükben, mind a Btk-beli helyükben, így a jogi tárgyban, mind pedig a büntetendő magatartásban /aktív tevés – passzív mulasztás/ gyökeresen eltérnek. Ez nem a Kúria Bpkf.I. 7/2018/2. számú végzésében hivatkozott, BH 2015.244. szerinti, látszólagos halmazattal összefüggő eltérő jogi állásfoglalás, hanem egy bűncselekményt – a közokirat-hamisítást – illető kifejezetten eltérő rendelkezés, illetve további bűncselekményekben való bűnösség megállapítása.

Szó nincs arról, hogy a bűnösség körét – a történeti tényállást - érintő eltérő rendelkezések ne lennének és a másodfokú bíróság mindössze kijavította volna az elsőfokú bíróság hibás határozatát /Kúriai végzés 5. oldalának alja/: a jogorvoslat lényege ugyanis pontosan maga a hibás határozat kijavítása lenne, ha pedig a kijavítás teljesen eltérő eredményre vezet, az újabb jogorvoslatot nyit meg. A törvényszék eljárás megszüntetéséről szóló döntése – lehet, hogy hibás, de – teljesen tudatos volt, ami az indokolásból egyértelműen kiderül. Ezt az ítéltábla kijavíthatja, mellőzheti ugyan, de ennek egyértelmű eljárásjogi konzekvenciája a harmadfokú eljárás.

Ezekhez képest a Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy az ítélete jogerős, ez ítélet ellen bejelentett fellebbezést elutasította, ahogyan a Kúria is az ezzel szembeni jogorvoslati kérelmet.

A Fővárosi Ítéltábla azonban nem pusztán átminősítette az egyes cselekményeket, hanem az elsőfokú minősítést megalapozó történeti tényálláshoz képest teljesen eltérő tényállási elemeket ragadott ki és minősített „be” bűncselekménynek, azaz bűnösségemet további bűncselekményben is megállapította. Továbbá, a jogorvoslatot biztosító jogszabály nem különböztet aszerint, hogy az eljárás megszüntetése indokolatlan volt-e vagy sem, a törvény szövege szerint csak az számít, hogy hoztak-e megszüntető végzést vagy sem. Az ezzel ellentétes jogalkalmazás már jogalkotás, amire a bíróság nem jogosult.

Véleményem szerint a másodfokú bíróság és a Kúria megállapításai jogszabálysértőek, a Be. 386. § (1) bekezdésének a) és b) pontján alapuló jogorvoslati lehetőségtől, mint alkotmányos és törvényes jogomtól elzártak. Ezért indokolt a határozatok megsemmisítése.

Az eljárás tisztességtelenségének bemutatása:

1. A nyomozás elrendelése előtt a Nemzeti Védelmi Szolgálat folytatott előkészítő eljárást. Ez az eljárás - anélkül, hogy megismerésére bármilyen jogom és lehetőségem volna – álláspontom szerint koncepciós, eltúlzott volt: az ügyben bírói engedélyhez kötött titkos információgyűjtés folyt, melyre hivatali visszaélés gyanúja miatt kértek és kaptak engedélyt, melyre a bíróság előtt állított bűncselekmény tárgyi súlyához képest rendkívül aránytalan erőforrásokat vettek igénybe és amely gyanú nyilvánvalóan fent sem állt, azaz a védelmi szolgálat a „zavarosban halászott”.

Fenti véleményemet az alábbi tényekre alapítom:

A kivonat szerint 2012. augusztus 10. napján, minden más irat /vádirat, ítélet/ szerint 2012. augusztus 10. napján a Nemzeti Védelmi Szolgálat engem és ██████████ rházigazgatót is ún. szoros megfigyelés alatt tartott, amikor a lopás helyszínén megjelentem, ██████████ tanú kihallgatása érdekében. Azt, hogy ██████████ az adott időpontban és az adott helyszínre fogok indulni, csakis a telefonforgalmazás szoros, jelen idejű lehallgatásából tudhatták. /NVSZ 30310-1/361-188/2012/Tük. kivonat/ Mindezen intézkedések (szoros figyelés, a telefon valós idejű lehallgatása) – ahhoz képest, hogy az előkészítő eljárás hivatali visszaélés miatt folyt – teljességgel szokatlanok, indokolatlanok, sokkal súlyosabb „maffia” ügyekben is rendkívül ritkák.

A Fővárosi Törvényszék T. El. 067/2/2012. Tük. igazolása értelmében a PKKB. 2012. július 11. napján kelt 019/6/2012. Tük. végzése 2012. július 15. napjától tette lehetővé a telefonom lehallgatását. Az ügyszámból és a dátumból az alábbiak következnek: a 019. lajstromszám a PKKB. nyomozási bírói csoportjánál – akkori ügyforgalmát figyelembe véve - nem lehetett a 2012. júliusában kiosztható lajstromszám, csak lényegesen korábbi. A /6. alszám szintén arra utal, hogy az intézkedés az adott ügyben nem az első intézkedés volt. A szakmabelinek teljesen egyértelmű tehát, hogy az engedély már egy meghosszabbított engedély volt. Az ellenem indult ügy alapjául szolgáló betöréses lopás viszont 2012. augusztus 3-án történt, szintén teljesen egyértelmű tehát, hogy azzal összefüggésben sem 2012. július 11. napján, sem korábban semmiféle megnyilvánulásom – akár büntetendő, akár legális – nem lehetett. Fel sem merülhetett tehát, hogy a vádiratban írt tényállással összefüggésben indulhatott volna a megfigyelésem.

Figyelemre méltó ugyanakkor, hogy a 2012. augusztus 10. napján történt megfigyelésemet követően a PKKB. engedélye még két hónapig érvényes volt, ennek ellenére kapitányságvezetői kinevezésemet gyakorlatilag azonnal visszavonták és a Tatabányai Nyomozó Ügyészségnél feljelentéssel éltek. A továbbiakban meg sem kísérelték annak a súlyos, a magánszférámba való legdurvább beavatkozást is megalapozó bűncselekménynek a felderítését, bizonyítását, ami miatt a telefon lehallgatásának engedélyezését valószínűleg még az év elején, 2012. januárban kérték, mégpedig számomra nyilvánvalóan azért nem, mert nem volt ilyen bűncselekmény.

A Nemzeti Védelmi Szolgálat tehát – véleményem szerint – bármi áron „eredményt” kívánt produkálni, az azonban már teljesen mindegy volt, hogy konkrétan mi lesz az eljárásával felderített bűncselekmény. Logikai úton kikövetkeztethető azonban, hogy a titkos információgyűjtés iránti engedély kieszközléséhez valós bizonyíték nem volt.

2. A Tatabányai Járásbíróság nyomozási bírójának Tük. 019/2012/2. számú végzése a tényekkel és a jogszabályokkal ellentétes módon engedélyezte a titkos információgyűjtés eredményének felhasználását.

A Tatabányai Nyomozó Ügyészség a végzés szerint 2012. október 26. napján 14 óra 56 perckor nyújtotta be ez irányú indítványát, de a Be. akkor hatályos és az esetre irányadó 206/A. §-ának (3) bekezdése szerint erre a feljelentéstől számított 72 órája lett volna. A feljelentés legkésőbb 2012. szeptember 12. napján érkezett az ügyészségre, ekkori ugyanis a nyomozás elrendelése. Érdekes, hogy a 72 órás határidőt más ügyekben jogvesztőnek tekintik, esetemben nem. A nyomozási bíró ezen túlmenően a Fővárosi Bíróság előző pontban hivatkozott igazolását is érdekesen forgatta, azon ugyanis az szerepel, hogy a lehallgatást hivatali visszaélés miatt kérték, ehhez képest – megint csak érdekes módon – éppen a későbbi gyanúsított kihallgatásom alkalmával közölt, az engedélyben nem is szereplő bűncselekményekre hivatkozik az első oldal utolsó bekezdésében. Ezzel mindenestre – törvénysértő módon, az ügyészi indítvány kritika nélküli magáévá tételével – a titkos információgyűjtés eredménye látszólag felhasználhatóvá vált.

Azonban a Tatabányai Városi Bíróság TÜK.019/2012/2. számú végzésében a bizonyítékként történő felhasználást a Be. 206/A.§-ának (6) bekezdése alapján engedélyezte. A hatályos büntetőeljárás törvényben ilyen bekezdés 2011. március 1-től nem létezik, a végzés pedig 2012. október 27. napján kelt. Éppen ezért a felhasználásra jogi lehetőség valójában nem is lehetne.

3. Az ügyészség eljárása az NVSZ eljárásával összhangban részrehajló, bűnösségem mindenáron való bizonyítására, személyi szabadságomtól való megfosztásomra irányult.

[REDACTED] és engem úgy hallgattak ki gyanúsítottként hamis tanúzás büntette miatt, hogy az alapügyben az eljárás még nem fejeződött be.

4. Az eljárási akadályt szándékosan figyelmen kívül hagyva a gyanúsított kihallgatás miatt bejelentett panaszomat a Komárom-Esztergom Megyei Főügyészség 2012. december 07-én kelt KF.1674/2012/2. számú határozatában – mint alaptalant – a Be. 195.§. (4) bekezdése alapján elutasította.

5. A Tatabányai Nyomozó Ügyészség Nyom. 185/2012. számú, nyomozás megszüntetéséről szóló határozatával szemben a Nemzeti Védelmi Szolgálat jogosultság nélkül bejelentett panaszának a megyei főügyészség KF. 1674/2012. számon helyt adott és a vádirat módosítására adott utasítást (azzal a teljesen abszurd, minden józan megfontolást mellőző utasítással, hogy velem szemben immár végrehajtandó szabadságvesztés büntetést indítványoznak kiszabni).

Kérdés, miért helyezkedett a Komárom-Esztergom Megyei Főügyészség – a Kúria Bfv. I. 623/2017/6. számú végzése 5. oldalának utolsó előtti bekezdésében is elismerten törvénysértő eljárással – arra az álláspontra, hogy a tényállás lényegében változatlan hagyásával az eredetileg hamis tanúzás büntette miatt ellenem benyújtott vádiratot hivatalos személy által elkövetett közokirat-hamisításra kell módosítani?

Az 1978. évi IV. törvény 240. §-a, továbbá a jelenleg hatályos Btk. 274.§-a értelmében hamis tanúzás miatt mindaddig, amíg az ügy, amelyben a hamis tanúzást elkövették (alapügy) nem fejeződik be, **büntetőeljárás csak az alapügyben eljáró hatóság feljelentése alapján indítható**. Ilyen feljelentés az ügyben nem érkezett és a BH 2016.55. alapján már nem is pótolható.

Nyilvánvalóan ezt az eljárásjogi hiányosságot észlelhette a Komárom-Esztergom Megyei Főügyészség, amikor a Nemzeti Védelmi Szolgálat panaszelbírálása ürügyén, a vádirati tényállás valamennyi bekezdésének tartalmilag teljesen irreleváns átfogalmazásával, de az eredetivel gyakorlatilag megegyező tartalom mellett a minősítés módosítására utasítást adott.

Ez az eljárás azonban súlyosan törvénysértő, hiszen speciális bűncselekmény helyett „nem éleszthető fel” az általános bűncselekmény akkor, ha a speciális bűncselekmény megállapításának eljárásjogi akadály van. Ugyanígy nem lehet áttérni például feljelentés hiány esetén hamis okirat szolgáltatásával elkövetett hamis tanúzásról hamis magánokirat felhasználásra.

Fentiekkel kapcsolatban hivatkozom az EBH 2014.B.14. és az EBH 2016.B.10. sorszámú döntésekre. Az EBH 2014. B. 14. bírósági döntés a következőket rögzíti: „I. A magánokirat-hamisítás vétségének és a hamis tanúzás büntetnének alaki halmazata látszólagos, ha a tanúként kihallgatott személy a hamis tanúzást a büntetőügyben a hamis magánokirat szolgáltatásával valósítja meg. Ez esetben csak a hamis tanúzás büntetnének megállapítása indokolt [1978. évi IV. tv. 12. § (1) bek., 238. § (2) bek. c) pont, 276. §]. II. ...A hamis tanúzás tekintetében fennálló büntethetőségi akadály miatt a büntetőjogi felelősség a magánokirat-hamisítás vétségében sem állapítható meg [1978. évi IV. tv. 238. § (3) bek.].”

6. A másodfokú eljárásban, illetve az Ítéletábrla végzése elleni eljárásban a Kúria előtt eljáró ügyészek szintén nem törekedtek az ügy alapos megismerésére, a beadványaimban foglaltak szakszerű és teljes megválaszolására. Ennek egyik példája a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF. 703/2016/9. számú, átirata, ahol az ügyész a legkisebb fáradságot sem vette arra, hogy érdemi érvekkel éljen a bíróság előtt.

7. A módosított vádiratra is hatáskörrel és illetékességgel rendelkező Komáromi Járásbíróság 6. B. 133/2013/6. számon az iratokat azzal, hogy a cselekmény hivatali visszaélésnek is minősülhet, a Tatabányai Törvényszékhez tette át. A törvényszék 4. B. 402/2013/11-I. számú, 2014. március 11. napján kelt végzésével szintén az áttételről rendelkezett azzal, hogy a vádirati tényállásban jelentéstételi kötelezettség megszegésének vétségét is látta. Mindezt azzal indokolta, hogy az ügyészt nem értesítettem a közvetlen tájékoztatás kérésről. Mivel fel sem merül bennem, hogy a törvényszéki tanács nincs tisztában azzal, hogy az ügyész nem előjárója a rendőrnök, így a jelentéstétel fel sem merülhet, csak arra tudok gondolni, hogy szabadulni akartak az ügytől. Az anyagi jogi akadályon kívül azonban volt két eljárásjogi akadály is: a végzés 3. oldalának utolsó bekezdése kiegészíti a vádirat tényállását azzal az állítólagos mulasztással, hogy az ügyészt elmulasztottam értesíteni. Az elkövetési magatartás lehet tevékenység vagy mulasztás. Ahogyan az aktív magatartás sem róható a vádlott terhére ügyészi vád nélkül, úgy nyilvánvalóan a passzív magatartás sem. A cselekmény tehát nem volt a vád tárgyává téve.

A vádirat nem katonai ügyésztől származott, ezért a katonai bíróság eljárása kizárt volt. Itt utalnom kell arra, hogy az iratok a törvényszékre még jóval 2014. január 1-je előtt érkeztek, így, mivel a Be. 470. §-át módosító 2013. évi CLXXXVI. törvény 66. §-a még nem lépett hatályba, az ügy elbírálása a Be. 605. §-ának (3) bekezdése értelmében nem tartozhatott katonai bíróság hatáskörébe.

8. Teljesen egyértelmű, hogy az elsőfokú katonai bíróság hatáskörének minden oldalról fennálló hiányát észlelni kellett volna, ehelyett teljesen más – alaptalan – okból fordult az Alkotmánybírósághoz. Miután nem tudott az ügytől megszabadulni, terhelti jogaim csorbításával hozott bűnösségemet katonai bűncselekményekben megállapító ítéletet, azonban a vádat továbbra sem katonai ügyész emelte, így eljárásának feltételei hiányoztak, megfosztva engem egyszersmind a törvényes bírótól.

A bírósági eljárásban a további, immár a jogerős elítéléshez közvetlenül vezető, a tisztességes eljárással össze nem férhető jogsértések történtek.

9. A bűnösségemet megállapító ítéletek szerint a [REDACTED] tanúkihallgatásáról készült jegyzőkönyv hamisan tartalmazta, hogy a kihallgatás a Komáromi Rendőrkapitányságon történt, hogy [REDACTED] a laptopot szabadságáról visszatérve az irodájában találta meg az ajtó melletti széken egy bevasárló szatyorban, míg nem rögzítette, hogy a kihallgatáson [REDACTED] is jelen van.” (42 (II) Kb.587/2015/25. számú ítélet 5. oldal, első bekezdés)

Hiába mutattam rá többször arra, hogy a jegyzőkönyv egyáltalán nem tartalmaz olyat, hogy az a Komáromi Rendőrkapitányságon készült volna, hanem az szerepel benne, hogy maga az eljárás van folyamatban a Komáromi Rendőrkapitányságon és hogy a kihallgatásra a [REDACTED] szám alatt került sor, ami a kórházigazgató irodájának az épülete, az eljáró bíróságokat ez egyáltalán nem érdekelte, felvetéseimre választ az eljáró bíróságoktól nem kaptam. Azt gondolom, már ez a tény világosan megmutatja, hogy mennyire formális volt az egész eljárás, az ez irányú észrevételeket a bíróság, az ügyészség figyelmen kívül hagyta. /A Kúria Bfv. I. 623/2017/6. számú végzésében, a 7. oldal tetején a II. rendű terhelt által benyújtott felülvizsgálati kérelemre végül elismerte, hogy a kihallgatás helyszíne a jegyzőkönyvben valós. /

Az ügyemben, vonatkozásomban eljáró bíróságok álláspontja szerint hamis a jegyzőkönyv azért is, mert azon engem, mint a hatóság tagját a II. rendű terhelt nem tüntetett fel. Többször hivatkoztunk arra, hogy töretlen a bírói gyakorlat abban, hogy a hiányos közokirat még nem lehet közokirat-hamisítás elkövetési tárgya (BH.2009.230.) Érveimre még csak választ sem kaptam. /A Kúria szintén a II. rendű terhelt által benyújtott felülvizsgálati kérelemre végül elismerte, hogy „ennek sincs különösebb jelentősége”./

Arról, hogy [REDACTED] a laptopot a széken találta-e meg vagy mi adtuk volna át számára, szintén kifejtettem, hogy teljesen irreleváns, mert nem az ügy lényeges körülményére vonatkozik. Büntetőügyben azok a körülmények lényegesek, amelyeket a törvényi tényállás tartalmaz – amelyek az elkövető személyére, büntethetőségére, a büntetés kiszabására lehetnek hatással. /BH. 2014. 328./

A tanú kihallgatása a konkrét ügyben csakis az alábbi kérdésekben bírt relevanciával:

- történt-e bűncselekmény
- mikor, milyen körülmények között, és főleg
- a megtalált laptop volt-e az elkövetés tárgya.

Minden lényeges kérdésben az igazságot tartalmazta a jegyzőkönyv, nem szerepel benne például olyan sem, hogy a megtalálás korábban történt volna. A nyilatkozat attól származik, akit a jegyzőkönyv nyilatkozatot tevőnek feltüntet, felvételére abban az eljárásban, ott és akkor került sor, ahogyan azt az okirat tartalmazza.

A jegyzőkönyvből kiderül, hogy történt bűncselekmény, de a kár megtérült, mégpedig oly módon, hogy a laptop /az elkövetési tárgy/ fizikailag nem károsodott, fontos adatállomány nem sérült.

A törvényi tényállásban szereplő lényeges körülmény hiányára vonatkozó érvelésemre akceptálható választ nem kaptam. Nem fogták el az elkövetőt, mégpedig nem az én mulasztásom miatt. A Fővárosi Ítéltábla ítéletében [REDACTED] elzett relevancia ezért egyrészt spekulatív, fiktív, másrészt álláspontom szerint egyébként is helytelen: [REDACTED] tanúkihallgatási jegyzőkönyvéből egyáltalán nem következik az, hogy az elkövetés tárgyat az elkövető szolgáltatva volna vissza. A visszavitelben tehát nem közreműködött az ismeretlen tettes, ugyanakkor a kár megtérülése objektív enyhítő körülmény. Az eljárást nem vitte volna előre, ha a tanú előadta és a jegyzőkönyvvezető rögzítette volna a teljes igazságot, azaz hogy kérésemre a szlovák rendőrök ismeretlen módon és ismeretlen helyen, ismeretlen személytől hozzájutottak a laptophoz és számomra visszaadták. (Ezek a tények egyébként több mint öt éve ismertek, mégsem volt pozitív /semmilyen!!!/ elmozdulás az ügyben.) Hozzáteve rögtön, hogy a szlovák rendőrök mindenféle hivatalos csatornától, hivatalos segítségnyújtástól, adatszolgáltatástól elzárkóztak. Mert ez is a hiánytalan igazság része.

A fenti tényekből a bűncselekményre vagy az elkövetőre csak egy biztos következtetés vonható le: a bűncselekmény valamilyen módon szlovák területhez is köthető. Ez Komárom, mint határváros esetében valamennyi bűncselekmény esetében felmerül, e bűncselekmény miatt indult eljárásban éppen ezért került sor a szlovák rendőrség megkeresésére, de már a terhemre rótt cselekmény elkövetése előtt egy héttel!!! Semmi nívumot nem jelentett volna tehát az ügy nyomozásában a fenti információ.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az, hogy mi vittük vissza a laptopot, kihatással lehet a laptop eltulajdonítójának büntetőjogi felelősségére. Akár mi vittük vissza az elkövetés tárgyát, akár a sértett lelte fel, a lopás elkövetőjét felelősségre lehet vonni, mégpedig ugyanúgy, ugyanazért. A laptop eltulajdonítója azonban nincs meg, a fentiek alapján remény sem volt arra, hogy valaha elfogják, a cselekmény már egyébként is elévült. Ezekből pedig csak az következik, hogy ezek a tények az adott, konkrét ügyben teljesen irrelevánsak. Ebben az esetben viszont sem hamis tanúzást, sem közokirat-hamisítást megállapítani nem lehet.

A tanú azonban nem mondta el, hogy ki, kitől, milyen körülmények között jutott hozzá a laptophoz, majd vitte el a sértetthez a kórházba. Sem a valóságban, sem pedig az ítéleti tényállás szerint. Arra, hogy mi vittük oda, nem volt szükség, mert mindenki tudta, arról viszont, hogy hozzánk hogyan került, semmit nem tudott. Ezért aztán ezeket be sem írhattuk a jegyzőkönyvbe, az valószínű volt, hogy közokirat-hamisítást, ha beírjuk anélkül, hogy a tanú erre nyilatkozatot tett.

A Be. 166. §-ának (3) bekezdése világosan előírja, hogy a jegyzőkönyvben a vallomást kell rögzíteni - nem pedig a hatóság tagjának ténytudomását. Ezt tettük.

10. Az egyetlen releváns, terhemre figyelembe vett bizonyíték: [REDAKT] nyomozati szakban gyanúsítottként tett vallomásának felhasználása, ebből következően a tényállás megállapítása törvénytelen.

A védelem az elsőfokú tárgyaláson részletesen, indokoltan felszólalt [REDAKT] nyomozati szakban tett gyanúsítottai vallomásának felolvasása ellen, melyet a bíróság elutasított, érdemi indoklás nélkül. Ebben a kérdésben az Ítélet táblája sem reagált a fellebbezésben is felhozott alábbi érvekre:

[REDAKT] tanú a tárgyaláson a figyelmeztetést követően összefüggően, kérdések nélkül előadott vallomásában úgy nyilatkozott, hogy „*A laptop egy szlovák feliratú nylon szatyorban volt, a széken elhelyezve.*” (42(II.)Kb. 587/12. sorszámu, 2015. szeptember 18. napján megtartott tárgyalásról készült jegyzőkönyv 11. oldal, negyedik bekezdés, utolsó mondat.)

Ez viszont teljesen egybevág az általam és a II. rendű terhelt által tett vallomással és ugyanez szerepel a kórház igazgatójának irodájában készült tanúkihallgatási jegyzőkönyvben is. Innentől, tehát hogy a tanú nem a vádat alátámasztó módon nyilatkozott, a tanács elnöke a Be. előírásaival ellentétben nem engedte a tanú összefüggő vallomását folytatni, hanem gyanúsítottként tett vallomását olvasta fel. /42(II.)Kb. 587/12. sorszámu, 2015. szeptember 18. napján megtartott tárgyalási jegyzőkönyv 11. oldala/ A tanú korábbi, gyanúsítottként tett vallomása felolvasásának körülményei a hivatkozott tárgyalási jegyzőkönyv 10-14. oldalán találhatóak. Ebből világosan kiderül, hogy a tanú nem kapott a felolvasáshoz való hozzájárulásával kapcsolatos kérdést és így nem tett hozzájáruló nyilatkozatot. **A tanács elnöke tehát a tanú hozzájárulása nélkül ismertette a vallomásáról készült jegyzőkönyvet.** A tanács elnöke az általam és a védőm által feltenni szándékozott kérdéseket nem engedte feltenni azzal, hogy a választ tartalmazzák, korábban viszont maga tette fel azt a kérdést, hogy „Lehetséges, hogy korábban másként emlékezett?” Az ügyész kérdésfeltételi jogát ugyanakkor nem korlátozta a tanács elnöke.

11. A [REDAKT] gyanúsítottai kihallgatásáról felvett jegyzőkönyv a Be.78. § (4) bekezdése szerint tiltott módon, a későbbi tanú eljárási jogainak lényeges korlátozásával megszerzett bizonyíték és mint ilyen, eleve nem használható fel, mert [REDAKT] hamis tanúzás büntette miatt volt gyanúsított, ilyen kihallgatásának pedig nem lett volna helye a gyanúsításkor hatályos Büntető Törvénykönyv 236. § (1) bekezdése alapján, mert az alapeljárás még folyamatban volt, az eljáró hatóság feljelentést nem tett. Semmi jelentősége sem lehet annak, hogy a BÜSZ az eljárás felfüggesztését ügyvitelileg – azaz adminisztrációs szempontból - befejezésnek ismeri el, mert a Be. a nyomozás befejezésének csak a nyomozás megszüntetését tekinti. Ezt fejezi ki, hogy a nyomozás felfüggesztését követően, ha ennek a feltételei bekövetkeznek, a nyomozást egy újabb határozattal meg kell szüntetni. Ez jelenti az eljárás tényleges befejezését. A nyomozás felfüggesztése nem akadályozza a hatóság tényleges eljárásának, mert alatta bármilyen nyomozási cselekmény végezhető, kivéve a gyanúsított személyét érintő cselekményeket.

12. Ugyanakkor az elsőfokú ítélet teljesen iratellenesen rögzíti, hogy a tanú gyanúsítottként tett vallomása felolvasásához hozzájárult volna. A Fővárosi Ítéltábla ezzel kapcsolatos álláspontja, hogy hozzájárulás hiányában a jegyzőkönyv felolvasható akkor is, ha a tanú kifejezetten nem tiltakozik, véleményem szerint a törvény szövegének kiforgatása: a magyar nyelvben a hozzájárulás, illetve a tiltakozás elmaradása nem rokon értelmű, az első aktív cselekvés, a második tartózkodás. Ahol a Be. kifejezett nyilatkozatot vár el, azt a meg nem nyilatkozás, illetve a tényleges ellenállás hiánya nem helyettesíti. Itt tehát az Ítéltábla – kivételesen – reagált az észrevételre, de ez teljességgel elfogadhatatlan. **Nyilvánvaló, hogy egy tisztességes, kontradiktórius, a felek egyenjogúságára épülő eljárásban a kihallgatást meg kellett volna ismételni, biztosítva a védelem számára a kérdésés jogát.**

13. A tanúkihallgatásáról a büntetőeljárás szabályai alapján közokiratot, jegyzőkönyvet kell felvenni. A bíróság egy tanúvallomás szövegű jegyzőkönyvezése miatt állapította meg a bűnösségemet hivatalos személy által elkövetett közokirat-hamisítás büntetében.

Véleményem szerint ez a jogalkalmazás törvénytörő.

A Be. 166.§ (3) bekezdés szerint a jegyzőkönyvnek a tanú vallomását kell tartalmaznia. [REDACTED] vallomásáról felvett jegyzőkönyv azt és csak azt tartalmazta, amit a tanú előadott. /A Kúria is lényegében ezt rögzítette a II. r. terhelt felülvizsgálati kérelmére./ Ezzel ellentétes tényállást, azt tehát, hogy nem azt foglaltuk volna a jegyzőkönyvbe, amit a tanú előadott, sem a vádirat, sem az ítéletek nem tartalmaznak. Ezzel tökéletesen egybevág, hogy [REDACTED] az ügyészség büntetőügyben elkövetett hamis tanúzás büntette miatt megrovásban részesítette. Ez a határozat a mai napig hatályban van. Ebből következően az ügyészség és a bíróságok álláspontja az, hogy nem a jegyzőkönyvezés, a vallomás rögzítése volt hamis, hanem maga a vallomás.

A jegyzőkönyv, mint közokirat tehát azért nem hamis, mert azt tartalmazza, amit a tanú mondott. A tanúvallomás rögzítésével összefüggésben akkor követhetné el a hivatalos személy a közokirat-hamisítást, ha olyan tényt rögzítene, amelyet a tanú valójában elő sem adott. Amennyiben a tanú – esetleg a hivatalos személy által is tudottan hamis - vallomását a ténylegesen előadottaknak megfelelően rögzíti a jegyzőkönyv készítője, úgy a közokirat-hamisítást nem követheti el, legfeljebb bűnrészes lehetne a hamis tanúzásban.

14. Mint arra már utaltam, az 1978. évi IV. törvény 240. §-a, továbbá a jelenleg hatályos Btk. 274.§-a értelmében hamis tanúzás miatt mindaddig, amíg az ügy, amelyben a hamis tanúzást elkövették (alapügy) nem fejeződik be, **büntetőeljárás csak az alapügyben eljáró hatóság feljelentése alapján indítható.** Ilyen feljelentés az ügyben nem érkezett és a BH 2016.55. alapján már nem is pótolható.

A teremre rótt hamisítás tanú kihallgatására irányuló eljárásban, tanúkihallgatási jegyzőkönyvben merült fel, tanútól származik, a tanú aláírta a jegyzőkönyvet, mint vallomását. Ha én diktáltam volna, hogy mit mondjon a tanú, akkor sem a közokirat-hamisítás elkövetője vagyok, hanem a hamis tanúzás felbujtója.

Ezt az eljárási akadályt negligálta a Fővárosi Ítéltábla is a vádirati minősítés elfogadásával, anélkül azonban, hogy az ezt támadó észrevételeinkre reagált volna. Ismétlések helyett utalnék az 5. pontban írtakra.

15. Az eljárásom során mindvégig csakis arra törekedtem, hogy a [REDACTED] eltulajdonított laptop, nem annak piaci értéke, hanem az azon lévő pótolhatatlan, a Komárom és környéki lakosság egészségügyi ellátásához nélkülözhetetlen adatok miatt az igazgató úrhoz mielőbb, épségben visszakerüljön. Véleményem szerint erre figyelemmel a teremre rótt cselekmény – ha tényállásszerű lenne is - nem csekély fokban, hanem egyáltalán nem veszélyes a társadalomra.

A felsorolt, visszaélésszerűen, célirányosan, az eljárási akadály, a terheltet védő garanciális előírások szándékos figyelmen kívül hagyásával kifejtett hatósági (NVSZ, ügyészség) tevékenység, valamint a bírói tévedések miatt folyamatosan hátrányos helyzetbe kerültem a vádhatósággal szemben, mert valamennyi téves jogalkalmazói aktus engem ért hátrányosan. A bíróságok érveimmel annyira nem foglalkoztak, hogy több, véleményem szerint alapvető kifogás tárgyában indokolást a mai napig nem kaptam, a hamis tanúzás eljárási akadályát figyelembe nem vették. Ehhez képest az elsőfokú bíróság törvénytörő módon mondott ki bűnösnek katonai bűncselekményekben, az első- és másodfokú tanácsok makacsul ragaszkodtak ahhoz a teljesen nyilvánvalóan téves megállapításhoz, hogy a jegyzőkönyv hamisan tartalmazza az eljárási cselekmény – egyébként a joghatás szempontjából teljesen irreleváns – helyszínét, illetve ahhoz a büntetőjogi évtizedek óta változatlan gyakorlatával szembemenő álláspontot, hogy hamis lehet a jegyzőkönyv amiatt is, mert tartalmilag hiányos. A hatóságok, különösen a bíróságok eljárása nem volt tisztességes, mert a vádhatóság megállapításait elemi, ésszerű kritika nélkül fogadták el, míg a védelem érveivel gyakorlatilag nem is foglalkoztak, válasza sem méltatták, vagy ha igen, nyilvánvalóan jogsértő módon.

Az Abtv. 29. §-ában meghatározott feltétel igazolása:

A Fővárosi Bíróság Katonai Tanácsa által megállapított tényállás álláspontom szerint téves, eljárásjogilag – a korábban kifejtett okok miatt - súlyos kifogás alá esik, amikor is az egyetlen terhemre szóló érdemi bizonyítékot – [REDACTED] gyanúsítottként tett vallomását – felolvasta, figyelembe vette. A Fővárosi Ítélet tábla ezen eljárásjogi szabálysértést bagatellizálta, nem vette figyelembe. A titkos információgyűjtés eredménye több okból sem használható fel. Egyetlen lehetőségem a valós tényállás megállapítására, a tévesen figyelembe vett bizonyíték kirekesztésére a harmadfokú eljárás lett volna, melytől a Fővárosi Ítélet tábla ítélete és a Kúria végzése az Alaptörvényben biztosított jog ellenére megfosztott.

Véleményem szerint az ügyemben eljáró bíróságok anyagi és eljárásjogi tévedései rendszeresen, visszatérően engem sújtottak. Ezek úgy összességében, mint közülük több egyenként is arra vezettek, hogy büntetőjogi felelősségemet tévesen, jogsértő módon állapították meg.

Egyéb nyilatkozatok:

A Kúria Bpkf.I. 7/2018/2. számú végzését 2018. február 22. napját követő, de általam pontosan meghatározni vétív hiányában nem lehetséges időpontban vettem kézhez. Álláspontom szerint ezzel az Abtv. 30.§-ának (1) bekezdésében írt határidő teljesült, figyelemmel arra, hogy ezen jogorvoslati eljárás éppen a fellebbezési jog biztosítását célozta.

Az Abtv. 52. §-ának (5) bekezdése alapján nyilatkozom, hogy adataim kezeléséhez hozzájárulok.

Az Alkotmánybíróság ügyrendje 32. §-ának (1) bekezdésére hivatkozással kijelentem, hogy az ügyben felülvizsgálat kérelmet nem nyújtottam be, ezzel a jogommal élni, mert a felülvizsgálati eljárásban a tényállás nem támadható, jelenleg nem is kívánok.

Igen Tisztelt Alkotmánybíróság! Mivel csak a büntetőeljárás egyes irataira hivatkozom, melyeket alkotmányjogi panaszommal együtt a Fővárosi Törvényszék hivatalból, teljes terjedelemben, eredetben felterjeszt, azok csatolását ellenkező értelmű felhívásukig mellőzném.

Kelt: Komárom, 2018. április 22.

Öszinte tisztelettel:

